

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer trzydziesty siódmy

Jeff Pippenger

2026-01-29

Liczba trzydzieści siedem

W śnie Williama Millera „zamieszanie” na początku, gdy ludzie zaczęli naruszać klejnoty, było poprzedzone zebraniem przez Millera klejnotów oraz jego wezwaniem: „Przyjdź i zobacz”. Chrystus, jako człowiek z miotłą, używa miotły, aby wymieść śmieci, zgromadzić klejnoty w znacznie większej szkatułce, a następnie wezwał Millera: „Przyjdź i zobacz”. Gdy Chrystus rozpoczyna swą pracę miotłą, pokój jest pusty, gdyż Miller zanotował, że „otworzyły się drzwi i do pokoju wszedł człowiek, wówczas wszyscy ludzie opuścili pokój; a on, mając w rękę miotłę, otworzył okna i zaczął wymiatać z pokoju brud i śmieci”.

Mężczyzna ze zmiotką wchodzi do pokoju, gdy wszyscy ludzie już go opuścili. W roku 2023 mężczyzna ze zmiotką wszedł do pustego pokoju, gdyż ruch stu czterdziestu czterech tysięcy został rozbity i rozproszony. Prawdy przedstawione przez Tablice Habakuka z roku 2012 zostały pogrzebane wśród śmieci, a pokój był pusty. Mężczyzna ze zmiotką jest Tym, który przyszedł po Janie Chrzcicielu; o Nim Jan powiedział, że ma wiejadło i że użyje tego wiejadła, aby gruntownie oczyścić Swe klepisko.

Ja was chrzczę wodą ku nawróceniu; lecz Ten, który idzie za mną, jest mocniejszy niż ja, Jego obuwia nie jestem godzien nosić; On was będzie chrzczył Duchem Świętym i ogniem. W Jego rękę jest wiejadło i gruntownie oczyści swoje klepisko, i zbierze swoją pszenicę do spichlerza; lecz plewy spali ogniem nieugaszonym. Wtedy przyszedł Jezus z Galilei nad Jordan do Jana, aby dać się przez niego ochrzcić. Mateusz 3:11–13.

Galilea jest symbolem punktu zwrotnego, a miejsce nad Jordanem, gdzie Jezus przyszedł, aby przyjąć chrzest, nosi nazwę Betabara; znaczy to „przeprawa promowa” i wskazuje miejsce, w którym starożytny Izrael przeprawił się do Ziemi Obiecanej. Gdy Jezus został ochrzczony, wówczas stał się Jezusem Chrystusem. Galilea, Jordan, Betabara oraz Jezus stający się Chrystusem — wszystko to podkreśla zmianę dyspensacji, którą również symbolizują drzwi, zwłaszcza dla Filadelfian, którym dany jest klucz otwierania i zamykania drzwi.

A do anioła Kościoła w Filadelfii napisz: To mówi Święty, Prawdziwy, ten, który ma klucz Dawida, który otwiera, a nikt nie zamknie; i zamyka, a nikt nie otworzy. Znam twoje uczynki: oto postawiłem przed tobą otwarte drzwi, których nikt nie może zamknąć, bo masz niewielką moc i zachowałeś moje słowo i nie zaparłeś się mego imienia. Objawienie 3:7, 8.

Gdy Chrystus „otworzył” „drzwi” i „wszedł do izby”, izba była „Jego izbą”, albowiem On gruntownie oczyszcza „Jego podłogę”. Jeśli to Jego podłoga, to jest to Jego izba.

W Kafarnaum Jezus zatrzymywał się w przerwach między Swoimi wędrownkami w tę i we w tę, i stało się ono znane jako „Jego własne miasto”. Leżało nad brzegiem Jeziora Galilejskiego i w pobliżu granic pięknej równiny Genezaret, jeśli wręcz nie na niej. Pragnienie wieków, 252.

On wchodzi do swej komnaty, aby zebrać swoją pszenicę oraz zebrać i spalić kłkol. Zmiana dyspensacji, reprezentowana przez Galileę, Jordan, Betabarę, chrzest, przejście od Jana do Jezusa, pokrywa się z przejściem Kościoła wojującego Laodycei do Kościoła triumfującego Filadelfii. On wszedł do swej komnaty w lipcu 2023 roku. Miller zamknął oczy w zgiełku dnia 18 lipca 2020 roku, a gdy je otworzył, komnata była pusta; prawda była pogrzebana pod błędem, i wtedy człowiek z brudną szczotką otworzył okna i zaczął wymiatać śmieci na zewnątrz.

'Którego wiejadło jest w Jego ręku, i On dokładnie oczyści swoje klepisko, i zbierze swoją pszenicę do spichlerza.' Mateusza 3:12. To był jeden z okresów oczyszczania. Słowami prawdy plewy były oddzielane od pszenicy. Ponieważ byli zbyt pyszni i sprawiedliwi we własnych oczach, by przyjąć upomnienie, zbyt przywiązani do świata, by przyjąć życie w pokorze, wielu odwróciło się od Jezusa. Wielu nadal postępuje tak samo. Dziś dusze są doświadczane tak, jak doświadczani byli tamci uczniowie w synagodze w Kafarnaum. Gdy prawda trafia do serca, widzą, że ich życie nie jest zgodne z wolą Bożą. Dostrzegają potrzebę całkowitej zmiany w sobie; lecz nie są skłonni podjąć dzieła samozaparcia. Dlatego gniewają się, gdy ich grzechy zostają ujawnione. Odchodzą urażeni, tak jak uczniowie opuścili Jezusa, szemrząc: 'Twarda to mowa; któż jej może słuchać?' Pragnienie wieków, 392.

W ostatnim dniu 2023 roku, graniczącym z pierwszym dniem 2024 roku, Lew z pokolenia Judy zaczął stopniowo rozpieczętowywać objawienie samego siebie. Zgodnie z trzystopniowym procesem próby związanym z rozpieczętowaniem dwunastego rozdziału Daniela, wówczas miały nastąpić trzy próby, określone jako „oczyszczenie, wybielenie i wypróbowanie”.

I powiedział: Idź swoją drogą, Danielu, bo słowa te są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu zostanie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie, i żaden z bezbożnych nie zrozumie; ale mądrzy zrozumieją. Daniela 12:9, 10.

Pierwszy anioł oznacza oczyszczenie, gdy grzesznik przekonany o grzechu składa swoje grzechy na ofiarę na dziedzińcu, gdzie zostaje usprawiedliwiony krwią.

Krew zostaje następnie wniesiona do Miejsca Świętego, gdzie proces uświęcenia ku świętości przedstawiony jest jako wybielenie przez obmycie krwią pochodzącą z dziedzińca. Sprawiedliwość objawia się tam w tych, którzy zwyciężają przez krew i słowo swego świadectwa.

Są następnie poddani próbie, a w dniach ostatecznych zostają uznani za dziesięciokrotnie lepszych niż wszyscy inni mędrzy Babilonu. Trzecia próba to ta, w której zostają wywyższeni w Miejscu Najświętszym i odróżnieni od innej klasy mieniących się mędrkami. Tą trzecią próbą jest prawo niedzielne, a pierwszą próbą jest wezwanie pierwszego anioła do powrotu do fundamentów, gdyż w następnym kroku wznoszona jest świątynia. Tym następnym krokiem jest poselstwo oddzielenia drugiego anioła, po którym następuje próba lakmusowa trzeciego anioła.

W 2023 roku przybył pierwszy anioł, tak jak uczynił to 11 sierpnia 1840 roku, kiedy On zstąpił z poselstwem islamu drugiego biada. On zstąpił tak, jak uczynił to 11 września, z poselstwem islamu trzeciego biada oraz wezwaniem do powrotu na stare ścieżki. Podwaliny historii milleryckiej zostały ustanowione, gdy 11 sierpnia 1840 roku wypełniło się poselstwo drugiego biada. Wówczas zstąpił anioł z dziesiątego rozdziału Apokalipsy, w ten sposób stanowiąc typ zstąpienia anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy oraz nadejścia trzeciego biada.

Josiah Litch jest postacią historyczną związaną z ustanowieniem fundamentów w dniu 11 sierpnia 1840 roku. Imię „Josiah” znaczy „fundament Boga”, a król Jozjasz w historii świętej reprezentuje reformację Jozjasza, która obejmowała odnalezienie przekleństwa Mojżesza, pogrzebanego wśród śmieci w sanktuarium, tak jak klejnoty Millera były pogrzebane w pokoju.

Król Jozjasz zginął w Megiddo, które jest Armagedonem z szesnastego rozdziału Apokalipsy. Reforma Jozjasza była wypełnieniem prorocstwa wypowiedzianego przez nieposłusznego proroka, gdy Jeroboam postawił dwa ołtarze w Betel i Dan. Ów nieposłuszny prorok zginął między osłem a lwem. Król Jozjasz został zapowiedziany z imienia, a jego reforma była częścią tej zapowiedzi, w której zawarte było, iż przyszedł król Jozjasz zburzyć ten sam ołtarz, przy którym nieposłuszny prorok stanął naprzeciw bezbożnego króla Jeroboama.

Imię Jozjasz oznacza „fundament Boga”, a król Jozjasz wypełnił prorocstwo wypowiedziane około 340 lat przed jego panowaniem. Poprowadził ruch przebudzenia i reformy, który ostatecznie dotarł do ołtarza, przy którym prorok z Judy stanął naprzeciw króla Jeroboama. Gdy tam dotarł, Jozjasz roztrzaskał ołtarz, jak zapowiadało prorocstwo. Te dwa ołtarze Jeroboama były zamierzonymi fałszywymi odpowiednikami świątyni w Jerozolimie, nawet do tego stopnia, że Jeroboam ustanowił fałszywe dni świąteczne. Czyniąc to, postępował po prostu tak, jak uczynił Aaron ze złotym cielcem. Bunt Aarona leżał u podstaw świętej historii starożytnego Izraela. Miało to miejsce, gdy Mojżesz otrzymywał Zakon, który jest fundamentem rządów Bożych.

Bunt Aarona był buntem założycielskim i powtórzył się, gdy Jeroboam utworzył z dziesięciu północnych plemion Izrael. Mojżesz zginął Aarona, a Mojżesz jest alfą, czyli fundamentem, w odniesieniu do Chrystusa — Omegi. Aaron i Mojżesz reprezentują dwie klasy w buncie założycielskim, a trzecią klasę stanowią bohaterowie, którzy stanęli po stronie Mojżesza — Lewici. Król Jeroboam i prorok z Judy to dwie klasy w buncie założycielskim królestwa północnego, a bohaterami ponownie są Lewici.

Podczas założycielskiego buntu Jeroboama prorok z Judy gromi go i prorokuje o królu, który będzie nazwany „fundamentem Boga” — Jozjaszem. Na spełnienie zapowiedzianej reformy złożyło się to, iż gdy Jozjasz rozpoczął swe przebudzenie i reformę, odkryto kłótnię Mojżesza, a czytanie świętych słów Mojżesza umocniło już rozpoczęte przebudzenie i reformę. Jozjasz, wyraźny symbol prorocki, reprezentuje przebudzenie i reformę, które zostają umocnione, gdy zostaje odkryte prorocstwo z pism Mojżesza.

Bunt założycielski w historii króla Jeroboama jest reprezentowany przez króla Izraela, a także przez proroka z Judy, który został posłany z Bożym orędziem przeciw buntowi założycielskiemu Jeroboama oraz z poleceniami dla proroka, wskazującymi, jakiej drogi ma unikać przy powrocie

do Judy. Prorok z Judy odrzuca prośbę Jeroboama, by pozostał, lecz następnie przyjmuje zaproszenie kłamliwego proroka z Betel i przypieczętowanie swój los. Nieposłuszny prorok miał umrzeć między osłem a lwem, a następnie zostać pochowany w grobie kłamliwego proroka.

11 sierpnia 1840 roku wypełniło się proroctwo drugiego "biada" i położono fundamenty adwentyzmu. Josiah Litch przedstawił to proroctwo w 1838 roku, a następnie, na dziesięć dni przed 11 sierpnia 1840 roku, doprecyzował swoje obliczenia i przewidział 11 sierpnia 1840 roku jako dzień, w którym ustanie zwierzchnictwo osmańskie, w wypełnieniu proroctwa dotyczącego islamu w ramach drugiego "biada".

Król Jozjasz symbolizuje ostateczne ożywienie i reformę, gdyż każdy prorok mówi o dniach ostatecznych bardziej bezpośrednio niż o jakichkolwiek wcześniejszych. Król Jozjasz symbolizuje ostateczne ożywienie i reformę, a tę reformę przedstawiono w Biblii w proroctwie. Księga Joela wskazuje ostateczne ożywienie i reformę, które będą miały miejsce wśród tych, którzy będą należeć do stu czterdziestu czterech tysięcy. Ożywienie za czasów Jozjasza miało dwa etapy: najpierw się rozpoczęło, a następnie odpieczętowano proroctwo, które nadało dziełu impet. Te dwa etapy to wczesny i późny deszcz, jak to zostało przedstawione w Księdze Joela, wypełnione w Dziejach Apostolskich, a następnie ponownie wypełnione w historii millerystów.

W ciągu wydarzeń — od fundamentalnych buntów Aarona, króla Jeroboama i proroka z Judy, poprzez króla Jozjasza, aż po Josiaha Litcha — daje się rozpoznać ciąg świadectw dotyczących próby fundamentalnej. Próba fundamentalna jest pierwszą próbą; po niej następuje próba świątyni, gdy kładziony jest kamień zwornikowy. Następnie przychodzi trzecia próba, próba lakmusowa.

Od złotego cielca, przez ołtarze Jeroboama w Betel i Dan, do króla Jozjasza, aż po Josiaha Litcha — wszystko to stanowi ciąg proroczych kroków prowadzących do fundamentalnej próby 11 września. Gdy 11 września runęły wielkie budowle Nowego Jorku, proroctwo o trzecim biada zidentyfikowało tę próbę, wzywając do powrotu na dawne, fundamentalne ścieżki, albowiem paralelę między 11 sierpnia 1840 r. a 11 września mógł dostrzec każdy laodycejski Adwentysta Dnia Siódmego, który chciał to zobaczyć. Udział Al-Kaidy w wydarzeniach z 11 września jest dziś, w dobie teorii spiskowych, które na ogół są prawdziwe, często kwestionowany, lecz Al-Kaida znaczy „fundament” i rozpoczęła działalność jako organizacja rok przed czasem końca w 1989 r., a mianowicie 11 sierpnia 1988 r.

Jeśli nie dostrzega się tych szczegółów dotyczących proroczej symboliki fundamentów, wiele się traci. Pierwszym krokiem było położenie fundamentów w dniu 11 września. Drugim krokiem jest ukończenie świątyni poprzez osadzenie kamienia szczytowego. Trzecim krokiem są zamknięte drzwi związane z prawem niedzielnym. Od 11 września aż do prawa niedzielnego poselstwo jest przede wszystkim skierowane do laodycejskich Adwentystów Dnia Siódmego, gdyż sąd zaczyna się od domu Bożego i dla domu Bożego dobiega kresu na etapie prawa niedzielnego. Tam i wówczas laodycejski Adwentyzm Dnia Siódmego zostaje pominięty; jak protestanci w historii millerowskiej, jak Żydzi w historii Chrystusa, oraz jak ci, którzy pomarli w ciągu czterdziestu lat w historii Mojżesza.

Trzecie biada z 11 września zostało prefigurowane przez drugie biada z 11 sierpnia 1840 roku i na tym poziomie oba znaki milowe są przedstawione przez osła, pierwszy symbol islamu w prorocztwie biblijnym. Prawo niedzielne jest znamieniem bestii, a ta bestia bywa często przedstawiana jako lew, tym samym podrabiając Lwa z pokolenia Judy. Prawo niedzielne jest lwem, a nieposłuszny prorok z Judy umarł między osłem a lwem i został pochowany w tym samym grobie co kłamliwy prorok z Betel. Umarł w proroczym okresie od 11 września aż do prawa niedzielnego, który jest proroczym okresem od osła aż do lwa. Ten okres próby jest grobem kłamliwego proroka z Betel, który kazał pochować nieposłusznego proroka z Judy we własnym grobie.

Królestwo Jeroboama, przedstawione jako fałszywa imitacja królestwa Judy, w którym znajdują się Jerozolima i świątynia, reprezentowało protestantów historii millerowskiej, którzy nie byli już ludem Bożym. Utracili swój status przymierza w okresie od 11 sierpnia 1840 r. do zamkniętych drzwi 22 października 1844 r. Ta historia odpowiada okresowi od 11 września aż do ustawy niedzielnej i z tego względu nieposłuszny prorok z Judy zostaje pochowany w tym samym grobie, w którym spoczęli odstępczy protestanci, których reprezentował kłamliwy prorok z Betel.

Ogólnie rzecz biorąc, król Jozjasz był dobrym królem, jednak zginął pod Megiddo, co stanowi wyraźne i bezpośrednie odniesienie do Armagedonu. Zbłądził, odrzucając ostrzegawcze poselstwo Necho. Necho, król Egiptu, a zatem król południa, wyruszył, by stoczyć bitwę z Babilonem, królem północy. Jozjasz reprezentuje Judejczyków, którzy giną podczas Armagedonu, ponieważ odrzucili ostrzegawcze poselstwo o bitwie króla południa i króla północy w Księdze Daniela 11:40–45. To poselstwo stało się fundamentem podczas 9/11.

Pierwsza próba jest wezwaniem pierwszego anioła do powrotu do fundamentów.

Drugą próbą jest wezwanie drugiego anioła do oddzielenia i ukończenia świątyni.

Trzeci test jest testem lakmusowym trzeciego anioła dotyczącym pieczęci lub znamienia.

Pierwsza próba dotyczy fundamentów, a w roku 2024 mniej więcej połowa osób uczestniczących w szabatowych spotkaniach na Zoomie odeszła z powodu jedyne go sporu doktrynalnego przedstawionego na tablicy z 1843 roku. Spór ten dotyczył symbolu, który ustanawia widzenie ludu Bożego w czasach ostatecznych. Kontrowersja millerowska polegała na tym, że protestanci utrzymywali, iż Antioch Epifanes albo islam jest mocą, która się wywyższa i upada, aby ustanowić widzenie w wersecie czternastym jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

A w owych czasach wielu powstanie przeciwko królowi Południa; również rabusie twego ludu wywyższą się, aby utwierdzić widzenie, lecz upadną. Daniel 11:14.

Czy rozbójnikiem twego ludu był islam albo Antioch Epifanes, czy też był nim Rzym, jak wskazał Miller? Miller rozumiał, że spustoszące moce pogaństwa i papieżstwa obie stanowiły tę moc, która się wywyższała, upadła i była rozbójnikiem ludu Bożego. Ten argument został przedstawiony na tablicy, która była „pokierowana ręką Bożą i nie powinna być zmieniana”, i jest jedynym przedstawieniem na którejkolwiek z tablic Habakuka, które wskazuje na wydarzenie niemające bezpośredniej wzmianki w Słowie prorockim. Odniesienie na tablicy miało podkreślić

ten zasadniczy argument jako symbol oddzielającej mocy prorockiego Słowa Bożego.

W 2024 roku mniej więcej połowa grupy na Zoomie odeszła z powodu błędnego rozumienia, że to Stany Zjednoczone utwierdzają widzenie, a nie Rzym, czego tak trafnie dowodzili milleriści.

Oczyszczenie, które rozpoczęło się w roku 2023, miało początek, gdy Chrystus wszedł do komnaty ze Swoim wiejadłem, a wiejadłem są Jego słowa prawdy. Gdy wszedł do Swojej komnaty, była pusta, nie było w niej ludzi, więc wzbudził na pustyni głos, aby przygotować drogę Panu. Ów głos miał przygotować drogę, aby Posłaniec Przymierza nagle przyszedł do Jego świątyni; Jego świątyni stu czterdziestu czterech tysięcy.

A zatem w roku 2024 następuje pierwsza próba, próba fundamentów, próba tego, kto ustanawia widzenie — to widzenie, które opieczętowanie resztkę. Wewnętrzne widzenie, które opieczętowanie resztkę, to widzenie Chrystusa w rozdziale dziesiątym, a zewnętrzne widzenie jest widzeniem ustanowionym przez antychrysta, a antychryst to Rzym. Wewnętrzne widzenie Chrystusa i zewnętrzne widzenie antychrysta. Opieczętowanie jest ugruntowaniem w prawdzie, zarówno duchowo, jak i intelektualnie; a wewnętrzne widzenie rozdziału dziesiątego jest duchowe, a zewnętrzne widzenie rozdziału jedenastego jest intelektualne. Zrozumienie i odpowiadające mu doświadczenie obu widzeń są wymaganymi kryteriami dla każdego, kto ma być opieczętowany, jak przedstawił Daniel w pierwszym wersecie rozdziału dziesiątego Księgi Daniela.

W trzecim roku panowania Cyrusa, króla Persji, objawiono Danielowi, zwanemu Belteszassarem, pewną rzecz; a rzecz ta była prawdziwa, lecz wyznaczony czas był długi; i zrozumiał tę rzecz, i pojął widzenie. Daniel 10:1.

Próba alfa fundamentów dotyczyła czternastego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela i odpowiadała tej samej próbie fundamentów u millerystów; a owa próba była jedynym sporem z historii millerystów, który został przedstawiony na tablicy, co do której strażnik Habakuka otrzymał nakaz, by ją zapisać i uczynić jasną. Próba fundamentów roku 2024 była zstąpieniem pierwszego anioła, jak to reprezentują daty: 11 sierpnia 1840, 1888 i 9/11.

Ów anioł zstąpił również jako Michał, gdyż Michał jest tym, który wskrzesił Mojżesza, który wraz z Eliaszem został wskrzeszony w ostatnim dniu roku 2023. To zmartwychwstanie Ezechiel przedstawia jako dokonane przez prorocstwo czterech wiatrów; Siostra White nazywa je rozgniewanym, powściągniętym koniem, to jest islamem z 11 sierpnia 1840 roku i z 9/11. Test alfa był podstawową próbą wizji zewnętrznej. Test omega byłby wewnętrzną wizją zwieńczającą.

Dlaczego miałyby istnieć Alfa i Omega, po których następowałyby trzeci test? Właśnie na tę kwestię wskazuję. Wizja zewnętrznego testu Alfa z roku 2024 jest pierwszym z trzech testów. Ten test fundamentalny musi zostać zdany, aby zostać dopuszczonym do zwieńczającego testu Omega. Te dwa testy mają odmienny proroczy charakter niż trzeci test. Trzeci test jest testem lakmusowym, który wykazuje, czy kandydat rzeczywiście przeszedł pomyślnie poprzednie dwa etapy.

Pierwsza próba to fundament, a druga próba to ukończona świątynia. Fundament świątyni został położony w dziejach pierwszego dekretu o wyjściu z Babilonu. W dziejach drugiego dekretu

świątynię ukończono. Trzeci dekret był inny, gdyż w tym dekreście przywrócono Judzie suwerenność państwową, nadając jej władzę do sądowego ścigania przestępstw cywilnych i religijnych. Przy trzecim dekreście zostaje przywrócony sąd. W roku 2024 fundacyjny test alfa oddzielił tych, którzy znajdowali się w niemal zupełnie pustym pokoju człowieka z miotłą.

Próba omega jest momentem, w którym świątynia zostaje ukończona, co jest ukazane przez położenie kamienia zwieńczającego. Ukończenie świątyni oznacza Kościół triumfujący, ustanowiony, gdy kłokol zostaje usunięty. Ukończenie świątyni w śnie Millera nastąpiło wówczas, gdy klejnoty zostały wrzucone z powrotem do większej szkatuły „bez żadnego widocznego wysiłku człowieka, który je wrzucił”. Po tym, jak Miller rozpoznaje człowieka z miotłą do zamiatania brudu, wrzucającego klejnoty do większej szkatuły, kończy swoje świadectwo słowami: „Wykrzyknąłem z wielkiej radości, a ten okrzyk mnie obudził.”

Zwróć uwagę, że głośne wołanie Millera, które budzi, zostało umocnione „radością”. Radość jest symbolem tych u Joela, którzy mają „nowe wino”, a „hańba” spoczywa na tych pozostałych pijących wino, którzy zostali odcięci od nowego wina. Wołanie o północy, które budzi Millera, następuje po tym, jak człowiek z miotłą do kurzu wrzuca klejnoty do większej szkatuły. Większa szkatuła jest pełna klejnotów, które zostały oddzielone od odpadków i wrzucone do szkatuły, która jest zarówno świątynią stu czterdziestu czterech tysięcy, jak i poselstwem Wołania o północy. Świątynia zostaje ukończona wraz z drugim dekretem, czyli drugim aniołem, czyli drugim i testem omega. W śnie Millera test omega jest przedstawiony, gdy otwierają się okna niebios.

I usłyszałem jakby głos wielkiego mnóstwa, i jak głos wielu wód, i jak głos potężnych gromów, mówiących: Alleluja, bo zakrólował Pan Bóg Wszechmogący. Weselmy się i radujmy, i oddajmy Mu chwałę, gdyż nadeszło wesele Baranka, a Jego Oblubienica się przygotowała. I dano jej, aby przyoblekła się w bisior, czysty i biały; albowiem bisior jest sprawiedliwością świętych. I rzekł do mnie: Napisz: Błogosławieni, którzy są wezwani na ucztę weselną Baranka. I rzekł do mnie: To są prawdziwe słowa Boże. Objawienie 19:6-9.

Dnia 22 października 1844 r. „cztery przyjścia Chrystusa” zostały wypełnione, a każde z tych czterech przyjść znajdzie jeszcze doskonalsze wypełnienie przy wkrótce nadchodzącym prawie niedzielnym. Przyszedł jako Posłaniec Przymierza, w wypełnieniu przetopienia i oczyszczenia Lewitów w trzecim rozdziale Księgi Malachiasza. Przyszedł, aby otrzymać królestwo, w wypełnieniu Księgi Daniela 7:13. Przyszedł, aby oczyścić świątynię, w wypełnieniu Księgi Daniela 8:14, a także przyszedł na zaślubiny. Zaślubiny mają miejsce, gdy oblubienica przygotowała się.

„Gdy owoc dojrzeje, natychmiast przykłada sierp, bo nadeszło żniwo.” Chrystus z tęsknym pragnieniem oczekuje objawienia samego siebie w swoim Kościele. Gdy charakter Chrystusa zostanie doskonale odtworzony w Jego ludzie, wówczas przyjdzie, aby odebrać ich jako swoją własność.” Przepowiedni Chrystusa, 69.

Zgodnie z natchnieniem świat „może być ostrzeżony jedynie” przez „ujrzenie mężczyzn i kobiet” opieczętowanych pieczęcią Bożą podczas kryzysu ustawy niedzielnej.

Dziełem Ducha Świętego jest przekonanie świata o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Świat może być ostrzeżony jedynie, widząc tych, którzy wierzą prawdzie, uświęconych przez prawdę, postępujących według wzniosłych i świętych zasad, ukazujących w sposób wzniosły i podniosły wyraźną linię rozgraniczenia między tymi, którzy zachowują przykazania Boże, a tymi, którzy depczą je pod stopami. Uświęcenie przez Ducha wyraźnie zaznacza różnicę między tymi, którzy mają pieczęć Bożą, a tymi, którzy zachowują fałszywy dzień odpoczynku. Gdy przyjdzie próba, zostanie jasno ukazane, czym jest znamię bestii. Jest to zachowywanie niedzieli. Ci, którzy po usłyszeniu prawdy nadal uważają ten dzień za święty, noszą piętno człowieka grzechu, który zamierzał zmienić czasy i prawo. Bible Training School, 1 grudnia 1903.

Gdy oblubienica się przygotowuje, żniwo nadeszło. Żniwo rozpoczyna się od zgromadzenia pierwocin ofiary z pszenicy, wzniesionej jako ofiara kołysania — jako sztandar. Najpierw zbierane są pierwociny, którymi są sto czterdzieści cztery tysiące z Księgi Objawienia, a potem inna trzoda, którą stanowi wielki tłum. Sztandarem jest Jego potężna armia, a Jego potężna armia jest przyodziana w czysty, biały bisior. Przy zaślubinach świątynia stu czterdziestu czterech zostaje ukończona przed sądem prawa niedzielnego, i ta świątynia jest nie tylko większą szkatułką Millera, lecz jest to Kościół triumfujący, który posiada wszystkie dary, w tym ducha prorocstwa.

I padłem do jego stóp, aby oddać mu pokłon. A on rzekł do mnie: Patrz, nie czyn tego; jestem współslugą twoim i braci twoich, którzy mają świadectwo Jezusa. Oddaj cześć Bogu, bo świadectwo Jezusa jest duchem prorocstwa. Objawienie 19:10.

Sto czterdzieści cztery tysiące to ci, którzy mają świadectwo Jezusa, a świadectwo Jezusa jest przedstawione „linia na linię” zarówno w Biblii, jak i w Duchu Prorocstwa. Gdy laodycejski ruch stu czterdziestu czterech tysięcy przekształcił się w filadelfijski ruch stu czterdziestu czterech tysięcy, wszyscy zastosują metodologię „linia na linię”, aby przedstawić swoje świadectwo. To świadectwo jest połączeniem Boskiej krwi i ludzkiego świadectwa.

I zwyciężyli go dzięki krwi Baranka i dzięki słowu swojego świadectwa; i nie umiłowali swego życia aż do śmierci. Objawienie 12:11.

Świadectwo człowieczeństwa połączone z krwią boskości jest świadectwem Mojżesza i Baranka. Mojżesz był człowieczeństwem, alfą względem krwi boskości Baranka Omegi. Wszystkie dary zostają przywrócone, gdy tylko oblubienica się przygotowuje, i jako potężna armia, odziana w białe lniane szaty, zajmuje swe miejsce jako chorągiew nacierającej armii Pana. Ten marsz bojowy rozpoczyna się, gdy oblubienica jest przygotowana i przyobleczona w białe szaty; wówczas otwierają się okna niebios, jak w śnie Millera.

A ujrziałem niebo otwarte, i oto biały koń; a Ten, który na nim siedział, zwany Wiernym i Prawdziwym, w sprawiedliwości sędzi i prowadzi wojnę. Jego oczy były jak płomień ognia, a na Jego głowie było wiele diademów; i miał wypisane imię, którego nikt nie zna, tylko On sam. A był odziany w szatę skąpaną we krwi; a Jego imię brzmi: Słowo Boże. A wojska, które były w niebie, podążały za Nim na białych koniach, odziane w bisior, biały i czysty. A z Jego ust wychodzi ostry miecz, aby nim porazić narody; i będzie nimi rządził różgą żelazną; i depcze tłocznię wina zapalczywości i gniewu Boga Wszechmogącego. A na Jego szacie i na

Jego udzie ma wypisane imię: KRÓL KRÓLÓW I PAN PANÓW. Apokalipsa 19,11–16.

Gdy mąż ze szczotką do brudu wchodzi do pustego pokoju i otwiera okna, zbiera klejnoty i wrzuca je do większej szkatuły omega. James White utożsamiałby te klejnoty z ludem Bożym, lecz William Miller powiedziałby, że symbole mają więcej niż jedno znaczenie, i że klejnoty przedstawiają nie tylko rozproszone prawdy podstawowe, ale także rozproszone klejnoty znajdujące się na koronie, która jest uniesiona, przedstawiając królestwo chwały Chrystusa.

I Pan, ich Bóg, wybawi ich w owym dniu jako trzodę swego ludu; albowiem będą jak kamienie korony, wyniesione jak sztandar nad jego ziemią. Zachariasza 9:16.

Próba omega — druga po fundamentalnej próbie alfa Rzymu, ustanawiającej wizję — jest zwieńczającą próbą omega. Jest to zakończenie próby świątyni, które poprzedza trzeci test lakmusowy sądu. Ta próba oczyszcza dwie klasy czcicieli jedną od drugiej, oddzielając mądrych od nierozsądnych na podstawie oliwy, którą jest poselstwo, albo — jak Siostra White określiła w swoim komentarzu na temat synagogi w Kafarnaum — „słowami prawdy”.

Kafarnaum to miejsce, gdzie — według J 6,66 — Jezus utracił naraz największą liczbę uczniów, a owi uczniowie nigdy nie powrócili. Jako największa próba uczniostwa w czasach Chrystusa, Kafarnaum jest symbolem próby omega uczniostwa w czasach Chrystusa, która z kolei stanowiłaby typ próby omega uczniostwa w trzystopniowym procesie testowania, który rozpoczął się w 2023 roku. W Kafarnaum próba ta została wyrażona przez Chleb z nieba i wskazała na niezdanie tej próby przez Żydów w kontekście ich niezdolności do zrozumienia proroctwa, wynikającej z ich niechęci, by przyjąć, że gdy Jezus mówił o rzeczach naturalnych, należy to rozumieć w zastosowaniu duchowym.

Do tych kwestii wrócimy w następnym artykule.

Mowa Chrystusa w synagodze o chlebie życia była punktem zwrotnym w historii Judasza. Usłyszał słowa: «Jeśli nie będziecie jedli ciała Syna Człowieczego i nie będziecie pili Jego krwi, nie macie w sobie życia». Jan 6:53. Ujrzał, że Chrystus ofiarowuje dobro duchowe, a nie doczesne. Uważał się za dalekowzrocznego i sądził, że widzi, iż Jezus nie będzie miał czci i że nie będzie mógł udzielić swoim naśladowcom wysokich godności. Postanowił nie łączyć się z Chrystusem tak ściśle, aby nie mógł się od Niego odłączyć. Postanowił obserwować. I obserwował.

"Od tego czasu wyrażał wątpliwości, które wywoływały zamęt wśród uczniów. ..." Życie Jezusa, 719.

Pierwszy test

Spojrzenie, jakie Jezus rzucił na samolubnego Judasza, przekonało go, że Mistrz przeniknął jego obłudę i odczytał jego podły, godny pogardy charakter. Było to bardziej bezpośrednio upomnienie, niż to, jakie Judasz wcześniej otrzymał. Rozdrażniło go to i w ten sposób otworzyły się drzwi, przez które Szatan wszedł, by zapanować nad jego myślami. Zamiast okazać skruchę, obmyślił zemstę. Dotkliwie ugodzony świadomością swego grzechu i doprowadzony do szału tym, że jego wina stała się jawna, wstał od stołu i udał się do pałacu

arcykapłana, gdzie zastał zgromadzoną radę. Był przeniknięty duchem Szatana i zachowywał się jak ktoś pozbawiony rozumu. Nagroda obiecana za zdradę jego Mistrza wynosiła trzydzieści srebrników; i za sumę znacznie mniejszą, niż kosztowało naczynie z maścią, sprzedał Zbawiciela.

Duchem i postępowaniem wielu przypomina Judasza. Dopóki sprawa ogniska zarazy w ich charakterze przechodzi milczeniem, nie widać jawnej wrogości; lecz gdy zostają napomniani, gorycz napęlnia ich serca. Youth Instructor, 12 lipca 1900.

Druga próba

Przed Paschą Judasz po raz drugi spotkał się z kapłanami i uczonymi w Piśmie i przypieczętował umowę, by wydać Jezusa w ich ręce. . . . Judasz był teraz zgorszony czynem Chrystusa, który umył nogi Swoim uczniom. Jeśli Jezus mógł się tak poniżyć, rozumował, nie mógł być królem Izraela. Wszelka nadzieja na ziemskie zaszczyty w doczesnym królestwie została zniweczona. Judasz był przekonany, że nic nie można zyskać, idąc za Chrystusem. Po tym, jak zobaczył, że — jak sądził — On sam się poniża, utwierdził się w zamiarze wyrzec się Go i wyznać, że został zwiedziony. Był opętany przez demona i postanowił dokończyć dzieła, do którego się zobowiązał — zdrady swego Pana. The Desire of Ages, 645.

Ostateczna decyzja

W zaskoczeniu i zmieszaniu na skutek ujawnienia jego zamiaru Judasz pospiesznie powstał, aby opuścić izbę. „Wtedy rzekł mu Jezus: Co czynisz, czyń rychło. . . . On zaś, otrzymawszy kęs, natychmiast wyszedł: i była noc.” Noc to była dla zdrajcy, gdy odwrócił się od Chrystusa w ciemność zewnętrzną.

Dopóki nie uczynił tego kroku, Judasz nie był jeszcze poza możliwością pokuty. Lecz gdy wyszedł z obecności swego Pana i pozostałych uczniów, została podjęta ostateczna decyzja. Przekroczył granicę.

Przedziwna była długomyślność Jezusa w Jego postępowaniu z tą kuszoną duszą. Nie pominięto niczego, co mogło być uczynione dla zbawienia Judasza. Po tym, jak dwukrotnie zawarł układ, by zdradzić swego Pana, Jezus wciąż dawał mu sposobność do nawrócenia. Odczytując skryty zamiar serca zdrajcy, Chrystus dał Judaszowi ostateczny, przekonujący dowód swego Bóstwa. Było to dla fałszywego ucznia ostatnie wezwanie do nawrócenia. Nie oszczędzono żadnego wezwania, jakie bosko-ludzkie serce Chrystusa mogło wystosować. Fale miłosierdzia, odparte przez zatwardziałą pychę, powróciły silniejszym przypiływem ujarzmiającej miłości. Jednak, choć zaskoczony i zatrwożony odkryciem swojej winy, Judasz tylko tym bardziej utwierdził się w swoim postanowieniu. Z wieczerzy sakramentalnej wyszedł, aby dopełnić dzieła zdrady.

Wypowiadając słowa biada pod adresem Judasza, Chrystus miał zarazem na względzie cel miłosierdzia wobec swoich uczniów. W ten sposób dał im koronny dowód Jego mesjaństwa. "Mówię wam, zanim to nastąpi," rzekł, "abyście, gdy się to stanie, uwierzyli, że JA JESTEM." Gdyby Jezus milczał, sprawiając wrażenie nieświadomości tego, co miało Go spotkać, uczniowie mogliby pomyśleć, że ich Mistrz nie ma Boskiej przedwiedzy i że został

zaskoczony oraz wydany w ręce morderczej zgrai. Rok wcześniej Jezus powiedział uczniom, że wybrał dwunastu, a jeden jest diabłem. Teraz zaś Jego słowa skierowane do Judasza, ukazujące, że jego zdrada była w pełni znana Jego Mistrzowi, miały umocnić wiarę prawdziwych naśladowców Chrystusa w czasie Jego uniżenia. A gdy Judasz dojdzie do swego strasznego kresu, przypomną sobie biada, które Jezus wypowiedział nad zdrajcą." The Desire of Ages, 653-655.